

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνευδή ἐσσι
καὶ ζωὴ ἐσσι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 112ον | Ἰούλιος - Αὐγούστος 2022 | 4369

ΘΑΒΩΡ Η ΨΥΧΗ ΜΑΣ

ΜΙΑ φωτόλουστη ημέρα στην έξοχή, σ' ένα καταπράσινο βουνό, γίνεται άφορμή χαράς. Άλλά πόσο μεγαλύτερη, άνεκφραστη, ή ευχαρίστηση να ζει κανείς μέσα στο φώς τής θεϊκής παρουσίας, όπως τήν έζησαν οί τρεις μαθητές στο όρος Θαβώρ, τότε που «**έγιναν έπόπται τής εκείνου μεγαλειότητας**» (Β' Πέτρ. α' 16)! Τότε που ό Ίησους παρέλαβε τόν Πέτρο, τόν Ίάκωβο και Ίωάννη «**καί μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών, καί έλαμψε τό πρόσωπον αυτού ως ό ήλιος, τὰ δέ ήμάτια αυτού έγένοντο λευκά ως τό φώς**» (Ματθ. 17' 2).

Εΐδαν «**τήν δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρός, πλήρης χάριτος καί αληθείας**» (Ίωάν. α' 14). Δόξα που δέν έλαβε κατά χάρη και δωρεά, αλλά τήν είχε φυσική από τόν Θεό και Πατέρα Του ως υίός μονογενής και μονάκριβος. Ήταν πάντοτε γεμάτος χάρη με τήν όποία θαυματοουργούσε, άναγεννούσε, φωτίζε και δίδασκε με τή μοναδική σωτήρια αλήθεια Του. Αυτό τό φώς τής Μεταμορφώσεως, τό μεγαλειώδες εκείνο θέαμα, δέν άντεχαν να τό άντικρίσουν. Και ήταν φυσικό, γιατί τό φώς εκείνο ήταν θεϊκό, μοναδικό.

Βεβαίως διδάσκει ή Αγία Γραφή τό άκατάληπτο τής θεότητας. «**Οὐ μή ίδη άνθρωπος τό πρόσωπόν μου καί ζήσεται**» αναφέρεται στην Π. Διαθήκη. Και στην Καινή «**Θεόν οὐδείς έώρακε πώποτε**» (Ίωάν. α' 18). Ή ευσπλαχνία όμως του Κυρίου μας μας πρόσφερε μιá γεύση στη Μεταμόρφωση, στο φώς που έλαμψε στο πρόσωπο του Σωτήρα Χριστού. Όχι ότι ό Ίησους, ως τέλειος Θεός, πήρε τότε φώς, αλλά οί μαθητές μπόρεσαν να δούν αυτό που πάντοτε υπήρχε στον Κύριό μας.

Τό μεγάλο έρώτημα είναι έμεΐς, πώς θα μπορούσαμε να δοῦμε τό θείο αυτό φώς; Πώς είναι δυνατόν να γίνουμε «**έπόπται** (θεαταί) **τής εκείνου μεγαλειότητας**»; Άλλωστε ό δρόμος που φέρνει στο θαβώρειο φώς υπήρξε ό πόθος πολλών άγιών ψυχών. Ο Κύριος μας δίδαξε, ότι μόνο άν μείνουμε στο λόγο Του και έφαρμόσουμε στη ζωή μας τις έντολές Του, καθαρίσουμε τόν έαυτό μας «**άπό παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος**», τότε θα γίνουμε και μεΐς «**έπόπται**» του κάλλους του θεϊκού προσώπου Του. Μονάχα «**οί καθαροί τή καρδία**», τούς όποιους ιδιαίτερα μακάρισε ό Κύριος στην έπί του Όρους Όμιλία Του, «**τόν Θεόν όψονται**». Σε μιá ήρεμη και καθαρή λίμνη άντικατοπτρίζονται όλες οί όμορφιές του ουρανού. Κατά

παρόμοιο τρόπο σε μιá γαλήνια και καθαρή καρδιά από τόν μολυσμό τής άμαρτίας, γίνεται φανερή και ψηλαφητή ή παρουσία του Θεού.

Επομένως ή ώραία και άνοδική πορεία μας στο όρος τής Μεταμορφώσεως αρχίζει με τόν πνευματικό άγώνα, τήν άδιάκοπη προσπάθεια, για μιá έξαγιασμένη ζωή. Τότε θα μας δώσει ό Θεός, από τόν άπειρο πλούτο τής δόξας του, τή δύναμη και τή χάρη του Αγίου Πνεύματος, ώστε να κατοικήσει ό Χριστός μέσα στην καρδιά μας και να τήν κάνει κατοικητήριο τής θεότητας. Ή έσωτερική, λοιπόν, καθαρότητα είναι όρος άπαραίτητος, για να καταγασθούμε και να ατενίσουμε τό «**φώς τό αληθινόν**».

Έτσι είναι. Τόν άγιο Θεό μόνο οί άγιοι θεωρούν, γιατί ή άγιότητα καθαρίζει, καταλάμπει, έξαγνίζει τήν ψυχή μας και έρχεται τό Πανάγιο Πνεῦμα και σκηνώνει μέσα μας και τότε πλημμυρίζει από άγάπη, χαρά, ειρήνη, ταπεινώση, υιοθεσία, κατανύξη. Ο άγιος Συμεών ό Νέος Θεολόγος γράφει, πώς «**όσον ταπεινώσεις, τόσον φωτίσεις και άγιάσεις**».

Πόσο ώραίο θα ήταν και για μας σήμερα να επαναλάβουμε τή φράση του άποστόλου Πέτρου στον Ίησού πάνω στο όρος τής Μεταμορφώσεως: «**Κύριε, καλόν έστιν ήμās ὡς είναι· εΐ θέλεις, ποιήσωμεν ὡδε τρεις σκηνάς, σοι μίαν και Μωσεΐ μίαν και μίαν Ήλία**» (Ματθ. 17' 4). Να μένουμε για πάντα έδω. «**Ενθα Μωϋσής πάρεστι και Ήλιος. Ήλιος ό έπί του όρους πῦρ κατενεγκών και Μωϋσής ό εις τόν γνόφον εισελθών και τῷ Θεῷ διαλεχθείς**» (Χρυσόστομος). Να άπολαμβάνουμε διαρκώς τή θέα του προσώπου Σου, τό πλήρωμα τής χαράς, μακριά από τις παγίδες του κόσμου. Ο Κύριος όμως, όπως τότε έτσι και σήμερα, μας προσγειώνει. Μας επαναφέρει στον άγωνιστικό στίβο. Θέλει να γίνει Θαβώρ ή ψυχή μας. Να άκτινοβολούμε τό δικό Του φώς στην κοινωνία. Να μεταφέρουμε τό φώς και τή δύναμη τής Μεταμορφώσεως στον σύγχρονο άνθρωπο που τόσο τό άναζητεί.

Ἡ ώραία και άνοδική πορεία μας στο όρος τής Μεταμορφώσεως αρχίζει με τόν πνευματικό άγώνα, τήν άδιάκοπη προσπάθεια, για μιá έξαγιασμένη ζωή.

Η ΠΗΓΗ

Κρυμμένη μέσα στις φυλλωσιές σε κάποια άκρη του δάσους. Άπλη και άπεριττη, χωρίς μαρμάρινους κρουνοὺς καὶ κιγκλιδώματα. Συντροφιά της «**τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ**», οἱ μαργαρίτες καὶ οἱ ἀνεμώνες, ποὺ καθρεφτίζονται στὰ κρυστάλλινα νερά της, καὶ «**τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ**» (Ματθ. στ´ 28), ποὺ ἔρχονται χαρούμενα νὰ δροσιστοῦν στὰ πεντακάθαρα νάματα της. Χωρὶς τὸν πάταγο τοῦ καταρράκτη, χωρὶς τὸν θόρυβο καὶ τὴν ὄρμη τοῦ ποταμοῦ. Ἡρεμα καὶ ἀπαλὰ κυλάει τὰ νερά της στὸ φυτοστόλιστο ρυάκι. Χωρὶς νὰ σταματᾷ ποτέ, ἀναβλύζει συνεχῶς τὸν δροσιτικὸ της θησαυρό. Κάποια μυστικὴ δεξαμενὴ τὴν τροφοδοτεῖ συνεχῶς μὲ καινούργια κρυστάλλινα ἀποθέματα... Εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ δάσους: Δῶρο τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ στὸν κουρασμένο ὁδοιπόρο...

Κουρασμένοι ὁδοιπόροι τῆς ζωῆς γύρω μας εἶναι πολλοί. Περπατοῦν δίπλα μας στὴν ἀσφαλτο τῶν πόλεων, στοὺς χωμάτινους δρόμους τῶν χωριῶν μας. Ἐργάζονται μαζί μας στὰ καταστήματα, στὰ ἐργοστάσια, στὰ χωράφια καὶ στὶς θάλασσες... καὶ εἶναι ὅλοι αὐτοὶ ἀδελφοί μας, καταδιψασμένοι γιὰ καλοσύνη καὶ ἀγάπη καὶ στοργή. Ἐκεῖ, λοιπόν, δίπλα τους νὰ εἴμαστε σὰν τὴν δροσερὴ πηγὴ, δῶρο τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ στὴν κουρασμένη ζωὴ τους. Νὰ γίνῃ ἡ καλοσύνη μας ἀπλή καὶ ἀπεριττη. Χωρὶς προσποίηση καὶ ἐξεζητημένες φιλοφρονήσεις: Μιὰ πληροφορία, ἕνας λόγος συμπόνιας, μιὰ συμβουλή, ἕνα δάκρυ, ἕνα χαμόγελο, μιὰ θερμὴ χειραψία, μιὰ σύντομη προσευχή, εἶναι σταλαγματιεὶς καλοσύνης, ποὺ δροσιζοῦν τὰ φρυγμένα χεῖλη τοῦ συνοδοιπόρου μας. Νὰ γίνῃ ἡρεμὴ καὶ ἀθόρυβη ἡ ἀγάπη μας. «**Ὅταν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίζῃς ἐμπροσθέν σου...**» (Ματθ. στ´ 2). Χωρὶς δημοσιεύματα καὶ τυμπανοκρουσιές. Ὅταν περνᾷς στὴ φτωχογειτονιά, ὅταν ἀνακαλύπτεις τὴν κρυμμένη δυστυχία, σκόρπισε τὴν ἀγάπη σου ἀθόρυβα καὶ μυστικά, ὅπως τὸ ρυάκι κυλάει τὸ νεράκι τῆς πηγῆς. Ὅχι μόνο σήμερα καὶ αὐριο. Ὅχι μόνο τὴν Κυριακὴ, ἀλλὰ πάντα. Νὰ ἀναβλύζεις συνεχῶς τὸ δροσιτικὸ θησαυρὸ τῆς καλοσύνης στοὺς συνοδοιπόρους σου.

Ρωτᾷς πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, τὴν στιγμὴ ποὺ καὶ σὺ ἔχεις ἔντονη τὴν ἀνάγκη τῆς πηγῆς; Ὑπάρχει ὁ τρόπος. Ὑπάρχει κάποια μυστικὴ δεξαμενὴ, ποὺ μπορεῖ νὰ σε τροφοδοτεῖ συνεχῶς μὲ τὰ κρυστάλλινα ἀποθέματά της. Εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «**Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ... ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεῦσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἐμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν**» (Ἰωάν. ζ´ 38-39).

Κύριε, κάνε μας δροσερὲς πηγές στὴν πορεία τῶν συνανθρώπων μας. Χάρισε στὴν καλοσύνη μας τὴν ἀπλότητα τῆς πηγῆς. Κάνε τὴν ἀγάπη μας ἡρεμὴ καὶ ἀθόρυβη. Πλούτισέ μας μὲ τοὺς ἀνεξάντλητους θησαυροὺς τοῦ Πνεύματός Σου, γιὰ νὰ ξεδιψᾷμε καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἀδελφοί μας. Ἄνοιξε ἀναρίθμητες πηγές

καλοσύνης καὶ ἀγάπης στοὺς δρόμους καὶ στὶς συνοικίες μας, Ἰησοῦ μας.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Γαλάζια ἀπεραντοσύνη. Ἀτέλειωτος ὑδάτινος καθρέφτης τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ βλέμμα ἀναπαύεται στὸ γαλανόλευκο ἀπέραντο καλὶ ποὺ χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ ἀπαλόχρωμη ὀριζόντια λουρίδα, τὸ πέλαγος σμίγει μὲ τὸν οὐρανό... Εἶναι ἡ θάλασσα. Θαυμαστὴ ἡ ὁμορφιά της. Πότε γαλιννεμένη, ἡρεμὴ, μαγευτικὴ. Πότε ἀνήσυχη, ὀρμητικὴ, δυναμικὴ. «**Θαυματοὶ οἱ μετεωρισμοὶ (οἱ κυματισμοὶ) τῆς θαλάσσης**», ποὺ κάθε φορὰ δίνουν νέους τόνους στὴ βαθύχρωμη ὑδάτινη ἀπεραντοσύνη της. Ὡκεανὸς γεμάτος ζωὴ καὶ κίνηση. Στὰ ἀπύθμενα βάθη του ζεῖ ἕνας ὀλόκληρος κόσμος, ἐνῶ ἡ εὐρύχωρη ἐπιφάνειά του χαρίζεῖ ἀπειροὺς δρόμους στοὺς θαλάσιους κολοσσοὺς ποὺ ταξιδεύουν. «**Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἐρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων· ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται...**» λέει ὁ Ψαλμωδός (Ψαλμ. ργ´ 25, 26). Τώρα τὸ καλοκαίρι πολλοὶ ἀπολαμβάνουν τὴ θάλασσα. Κολυμποῦν στὰ κρυστάλλινα νερά της. Θαυμάζουν τὴν ὁμορφιά της σὲ ἕνα ἡλιοβασίλεμα ἢ σὲ μιὰν ἀνατολή...

Ἄνοιχτὴ θάλασσα ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας. Ἐδῶ τὸ βλέμμα τῆς πίστεως δὲν διακρίνει οὔτε ὄρια οὔτε πυθμένα. Ἄβυσσος ἀγάπης.

Ὡκεανὸς ἐλέους. «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν**», γράφει ὁ μαθητὴς ποὺ ἔζησε μέσα στὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ (Α´ Ἰωάν. δ´ 8). Καὶ ἐμεῖς τὸ ἐπαναλαμβάνουμε κάθε φορὰ ποὺ τὸ βλέμμα μας συναντᾷ στὸν ὀρίζοντα τοῦ Γολγοθᾶ μιὰ ὀριζόντια καὶ μιὰ κάθετη γραμμὴ, τὸν Σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἐκεῖ ποὺ τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐνώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν οὐρανό.

Πόσο θαυμαστὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας! Πότε ἀγγίζει τὴν ἀνθρώπινη καρδιά μας ἡρεμα, ἀπαλὰ, σὰν πελαγίσια αὔρα. Πότε τὴν συγκλονίζει μὲ μιὰ ἔφοδο ὀρμητικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ. Μὰ πάντα εἶναι ἀγάπη. Ἀγάπη γεμάτη ζωὴ, ποὺ δίνει ζωὴ. «**Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν**», εἶπε ὁ Κύριος (Ἰωάν. ι´ 10). Ἀγάπη ποὺ χαρίζεῖ ἀπειροὺς δρόμους στὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ.

Αὕτὴ τὴ θάλασσα μπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαμβάνει ὁ ἄνθρωπος χειμῶνα, καλοκαίρι. Κολυμπᾷ στὰ ὀλοκάθαρα νερά της κάθε φορὰ ποὺ καταφεύγει μὲ πίστη στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου...

Κλεῖσε μας στὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης σου, Κύριε. Κάθε κύτταρο τῆς ὑπάρξεώς μας ἄς διαποτιστεῖ ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τῆς ἀγάπης σου. Ἀγκάλιασε μὲ τὴν ἄβυσσο τοῦ ἐλέους σου τὸν παραστρατημένο κόσμο μας, Πολυεύσπλαχνε. Ἀπλώνουμε τὰ πανιὰ τῆς καρδιάς μας. Πάρε μας, Ἰησοῦ, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης σου. Ἐκεῖ ποὺ ἡ γῆ ἐνώνεται μὲ τὸν οὐρανό...

ΟΙ ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ «Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ»

Οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι ἔρχονται νὰ λαμπρύνουν μὲ τὶς ὑψηλὰς κι εὐλαβικὰς ποιητικὰς τοὺς ἐμπνεύσεις, τὴν ἐπίσημη μνήμη τῆς Παναγίας μητέρας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἰδιαιτέρως ὁ ἅγιος Κοσμάς μὲ τὶς ὑπέροχες καταβασίαι τῆς ἑορτῆς τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Κοσμάς γεννήθηκε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 7^{ου} αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν ἁγία πόλη Ἱερουσαλήμ. Γι' αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα Ἱεροσολυμίτης ἢ Ἀγιοπολίτης. Μικρὸ παιδί, φτωχὸ καὶ ὄρφανό, τὸν υἰοθέτησε ὁ ἄρχοντας πατέρας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ, συνομήλικου περίπου τοῦ Κοσμά. Ἔτσι τὰ δυὸ παιδιά ζοῦσαν μαζὶ, συμμελετοῦσαν καὶ προόδευαν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, σὰν πραγματικὰ ἀδέλφια. Ἡ μάθησί τους σὲ σοφία καὶ γνώση ἦταν θαυμασιή. Ξεχωριστὰ ὅμως καὶ οἱ δυὸ διέπρεψαν στὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίηση. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς πραγματικὰ ἀριστοτεχνικὰς καταβασίαις ποὺ παραθέτουμε. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποτελοῦν ἀρχιτεκτονικὸ κομφοτέχνημα ὡς πρὸς τὴν μορφή σὲ συνδυασμὸ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοὺς κάλλος καὶ τὴν ἔνθετο ἔξαρση.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη καταβασία, ὁ ποιητὴς ἀναφέρεται στὴ μνήμη τῆς Παρθένου. Δὲν ξεχνᾷ ὅτι στὰ ὕψη αὐτὰ τὴν ἀνέβασε ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς. Μὲ μιὰ ἀποστροφή λοιπὸν γεμάτη λυρισμὸ καλεῖ τὴν Παναγία νὰ πρωτοστατήσῃ στὸ εὐφρόσυνο πανηγύρι τῶν πιστῶν, ὅπως τὸν παλαιὸ καιρὸ, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σωτήριο διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας, ἢ Μαριάμ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωυσοῦ, ἔσυρε τὸ χορὸ τῶν γυναικῶν μὲ ἄσματα καὶ τύμπανα.

«Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ
ἡ ἱερά καὶ εὐκλεής,
Παρθένε, μνήμη σου,
πάντας συνηγάγειο
πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς,
ἐξαρχούσης Μαριάμ
μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων,
τῷ σῶ ἄδοντας Μονογενεῖ
ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Στολισμένη μὲ τῇ θείᾳ δόξῃ
ἡ τιμημένη καὶ ἱερὴ
μνήμη σου, Παρθένε,
μᾶς ἐσύναξε ὅλους τοὺς πιστοὺς,
γιὰ νὰ εὐφρανθοῦμε
μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Μαριάμ,
ποὺ εὐφραϊνόταν μὲ χοροὺς καὶ τύμπανα.
Καὶ δοξάζουμε τὸν μονογενῆ σου Υἱό,
γιὰ τὸ σ' αὐτὸν ἀνήκει κάθε δόξα».

Εἶναι λοιπὸν ὑπερένδοξος ὁ Κύριος. Εἶναι ὅμως καὶ ὁ μόνος ἅγιος. Καὶ θέλει ἅγιες ψυχὰς γιὰ νὰ κατοικεῖ. Ἔτσι σκάνωσε στὴν ἁγία Παρθένου. Παρακαλεῖ λοιπὸν ὁ εὐσεβὴς ὑμνογράφος: Κράτησε πιστὰ καὶ κάνε ἅγια καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας σου, Κύριε, γιὰ νὰ εἶναι ἄξια νὰ κατοικεῖς μέσα τους!

«Ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων,
Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις,
ἀκλινῆ, ἀκράδαντον τὴν Ἐκκλησία
στήριξον, Χριστέ
μόνος γὰρ εἶ ἅγιος
ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενος».

Χριστέ, ποὺ δημιούργησες καὶ συγκρατεῖς τὰ πάντα,
Θεέ, σοφὸ καὶ δυνατέ,
στήριξε τὴν Ἐκκλησία σου,
νὰ μείνῃ ἀκλόνητη καὶ ἀσάλευτη
Γιατὶ σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἅγιος,
καὶ ἀναπαύεσαι σὲ ἁγίους».

Αὐτὸς ὁ ἅγιος Θεὸς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ τὴν παρθένο. Αὐτὸ τὸ προανήγγειλαν μὲ προρρήσεις καὶ συμβολικὰς εἰκόνας οἱ προφῆτες. Θὰ ξεχυνόταν στὸν κόσμον σὰν λάμψη ἀστραπῆς. Θὰ φώτιζε τὰ ἔθνη. Θὰ σκορποῦσε ἀπλετο φῶς στὸν κόσμον, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄβυσσο τῆς πλάνης. Καὶ ὁ κόσμος αὐτός, βγαίνοντας στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, γεμάτος ἀγαλλίαση θὰ ὑμνολογοῦσε: «Δόξα στὴ δύναμή σου, Φιλάνθρωπε Χριστέ».

«Ρῆσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα
τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν
τὴν ἐκ Παρθένου σου, Χριστέ,
φέγγος ἀστραπῆς σου
εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι
καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος ἐν ἀγαλλιάσει
τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλάνθρωπε.

Τὰ κηρύγματα τῶν προφητῶν
καὶ οἱ συμβολικὰς εἰκόνας τους,
ὑπονόησαν, Χριστέ,
τὴ σάρκωσή σου ἀπὸ τὴν Παρθένου
ὅτι θὰ πρόβαλλες σὰν λάμψη ἀστραπῆς
καὶ θὰ φώτιζες τὰ ἔθνη.
Καὶ φωνάζει τώρα πρὸς σὲ ἡ ἄβυσσος μὲ ἀγαλλίαση,
Δόξα στὴ δύναμή σου, Φιλάνθρωπε».

Χαρὰ καὶ δέος κυριεύουν τὸν ποιητὴ, ὅταν ἀναλογίζεται αὐτὸ τὸ ἐξάισιο καὶ ἀσύλληπτο μυστήριον τῆς θείας συγκαταβάσεως καὶ φιλανθρωπίας!

Ὁ συνάναρχος καὶ ὁμοούσιος πρὸς τὸν Πατέρα, τὸ ἀνέσπερο φῶς, καταδέχθηκε νὰ πάρῃ σῶμα ἀνθρώπινο! Ἀνέτειλε, σὰν ἥλιος πνευματικὸς ἀπὸ τὴν Παρθένου, γιὰ νὰ φωτίσει τὸν κόσμον, ποὺ ἦταν καταδικασμένος στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου!

Εἶθε μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεομήτορος καὶ τοῦ ὑμνωδοῦ ἁγίου νὰ φωτιστοῦμε μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ δοῦμε «τὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος» τῆς ἄκρας Του φιλανθρωπίας καὶ νὰ Τὸν δοξάζουμε, μαζὶ μὲ τὴν Παναγία Μητέρα του στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

«Εἶπεν ὁ Κύριος Ὁ
λύχνος τοῦ σώματός
ἐστίν ὁ ὀφθαλμός· ἐάν
οὖν ὁ ὀφθαλμός σου
ἀπλοῦς ἦ, ὅλον τὸ

σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐάν δὲ ὁ ὀφθαλμός
σου πονηρὸς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν
ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί,
τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις
δουλεῖν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτε-
ρον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἐτέρου
καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῖν καὶ
μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ
ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ
σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσθητε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον
ἐστί τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;
ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ
σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς
ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθ. στ' 22-33 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ε' 1-10

αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον
διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ
ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύνα-
ται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν
ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν

ἓνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθε-
τε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ
οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν
πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων.
Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ
αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως
ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπι-
στοι; μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν
ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; πάντα γὰρ
ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ
ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων.
ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ
καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν».

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Μὴ μεριμνᾶτε... οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων».

Πολλὲς ὑλικὲς ἀνάγκες πιέζουν τὸν σημερινὸ
ἄνθρωπο. Καὶ ἀγωνίζεται, παλεύει, γιὰ νὰ τίς ἱκα-
νοποιήσῃ. Δὲν κατορθώνει ὅμως πολλὰ πράγματα.
Ἀκολουθεῖ λανθασμένους δρόμους. Ὁ σωστὸς δρόμος,
ποῦ ὁδηγεῖ στὴν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος εἶναι ἓνας:
αὐτὸς ποῦ ὑποδεικνύει ὁ Κύριός μας στὸ σημερινὸ
ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Οἱ λαθεμένοι δρόμοι.

Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀδικίας, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς
ψευτιᾶς. «Μὴν κάθεσαι καὶ πολυσκοτιζέσαι» ἀκοῦτε νὰ
συμβουλευθῶν ὀρισμένοι. «Ἐνας μόνον τρόπον ὑπάρχει,
γιὰ νὰ λύσεις τὸ οικονομικὸ σου πρόβλημα. Ἀπλούσιος,
εὐκόλος, ἄκοπος: Τὸ ἔξυπνο κλέψιμο... Ἔτσι κάνουν ὅλοι σή-
μερα». Καὶ μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοοῦν βέβαια τὴν κλοπὴ, στὴν
χοντροκομμένη τῆς μορφῆ ἀλλὰ ἄλλους πιδ «ἐκσυγχρο-
νισμένους» τρόπους. Δὲν μᾶς εἶναι ἄγνωστοι.

Ὁ δρόμος ποῦ ἀκολουθοῦν ἄλλοι δὲν εἶναι καθόλου
εὐκόλος. Εἶναι γεμάτος κόπο καὶ μόχθο καὶ ἀνησυχία.
Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγωνιώδους μέριμνας. Οἱ ἄνθρωποι
αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν, ὑποφέρουν. Ἡ μέριμνα τοὺς κατατρώ-
ει, σὰν κρυφὸ σαράκι. «Τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ
τί περιβαλλόμεθα;» Εἶναι τὰ καθημερινὰ ἀγωνιώδη
ἐρωτήματα ποῦ τοὺς ἀπασχολοῦν. Ρίχνονται στὴ δου-
λειά. Νύχτα μέρα, καθημερινὲς καὶ Κυριακές, χωρὶς
καμιά διάκριση. Τὸ σπίτι τους, ἡ οἰκογένειά τους, δὲν
τοὺς βλέπουν. Καὶ ὅταν ἀκόμη βρίσκονται στὸ σπίτι, ἡ
σκέψη τους τρέχει στὸ ἐμπόριο, στὶς συναλλαγές. Γιὰ
τὴν ἐκκλησία οὔτε λόγος. Δὲν εὐκαιροῦν.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεῦτεροι
δύσκολα κατορθώνουν νὰ στερεώσουν στὰ χέρια τους
τὰ ὑλικά αγαθὰ. Καὶ ἂν ἀκόμα συγκεντρώσουν ἄφθονα
πλοῦτη, θὰ ἔρθει ἡ στιγμή ποῦ θὰ τὰ χάσουν. «Ἀνε-
μομαζώματα διαβολοσκορπίσματα», λέει ὁ λαός. Γιατὶ ἡ
ἁμαρτία ἔχει μέσα τῆς τὰ σπέρματα τῆς καταστροφῆς.
Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀγωνιοῦν τί κερδίζουν; Ὅσο περισσότερο
κυνηγοῦν τὰ ὑλικά αγαθὰ μὲ ἀγωνιώδη φροντίδα, τόσο
αὐτὰ ἀπομακρύνονται. Καὶ ἀφήνουν τοὺς κυνηγούς
τους μὲ ἀδειανὰ χέρια, μὲ τὴν ἀπογοίτευση στὴν καρ-

διά. Γιὰ νὰ ἀποδεικνύεται πάντοτε ὅτι τὰ ὑλικά αγαθὰ,
ὅσα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζήσει, θὰ τὰ πάρει

Ἀπὸ τὸ χερί τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος εἶναι κατηγορηματικὸς στὴ σημερινὴ πε-
ρικοπή. ἔχετε ἀνάγκη «τροφῆς καὶ ἐνδύματος». Προ-
σέξτε ὅμως: Ὅσα ὑλικά αγαθὰ σᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ
ζήσετε, δὲν θὰ τὰ πάρετε οὔτε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σατανᾶ
οὔτε μόνο ἀπὸ τὰ δικά σας χέρια. Θὰ σᾶς δοθοῦν μὲ
τὴν τίμια ἐργασία σας ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα σας, τὸν
Θεό. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ αὐξήσετε τὴν ἐμπιστο-
σύνη σας σ' Αὐτόν. Δὲν βλέπετε; Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ
«οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν
εἰς ἀποθήκας καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει
αὐτά». Ἀκόμη «καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς
αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει (δὲν γνέθουν). Λέγω
δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν... περιεβάλετο ὡς ἐν
τούτων». Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἔρχεται φυσικὰ τὸ συμπέρα-
σμα. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς φροντίζει τόσο στοργικὰ γιὰ τὰ
ἄψυχα δημιουργήματα, δὲν θὰ φροντίσει καὶ γιὰ σᾶς,
ποῦ εἴσαστε παιδιὰ του; Τί φυσικότερο ὁ πατέρας νὰ
δίσει στὸ παιδί του ὅ,τι χρειάζεται. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί
γιὰ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη καταφεύγει μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν
πατέρα του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος γιὰ τὴν ἐξασφάλιση
τῶν ὑλικῶν αγαθῶν. Καὶ αὐτὸ μαρτυρεῖ τόσο ἡ καθη-
μερινὴ πείρα τῆς ζωῆς, ὅσο καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Βλέ-
πετε τὸν πιστὸ οἰκογενειάρχην νὰ ἀντεπεξέρχεται στὶς
ἀνάγκες τῆς πολυμελοῦς οἰκογένειάς του ἂν καὶ δὲν
διαθέτει ἐπαρκῆ οικονομικὰ μέσα. Καὶ βλέπετε ἄλλον
οἰκογενειάρχην, μὲ μικρότερες ἀνάγκες καὶ ἀφθονότερα
εἰσοδήματα, νὰ παραπονεῖται ὅτι δὲν τοῦ φθάνουν τὰ
χρήματα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ζεῖ μιὰ χριστια-
νικὴ ζωή, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, καὶ ὁ
δεύτερος ζεῖ μιὰ σπάταλη καὶ πολυδάπανη ζωή, χωρὶς
καμιά σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ διαπι-
στώνει ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν λέει: «Πλοῦσιοι
ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν
Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ».

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθεν αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ν' 5-13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. στ' 18-23

ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποιήσον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν

λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἔλθων θεραπεύσω αὐτόν. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσεέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἑμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ

λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ».

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

«Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος».

Οἱ ὑπηρέτες καὶ γενικότερα οἱ δούλοι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο. Εὐκόλα μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ νὰ τοὺς ἔχουν «κτῆμα» τους. Καὶ φυσικά, τοὺς χρησιμοποιοῦσαν στὶς πιὸ βαριές δουλειές, τοὺς φέρονταν μὲ αὐταρχικότητα, τυραννικά, δὲν τοὺς ὑπολόγιζαν καθόλου. Στὸ σημερινὸ ὅμως ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ἔχουμε κάτι τὸ διαφορετικὸ. Ἐνας ἑκατόνταρχος ἐνδιαφέρεται, καὶ μάλιστα πολὺ, γιὰ ἓναν ὑπηρέτη του.

Εἶναι ἀδελφός μας.

Ὁ ἑκατόνταρχος δὲν ἦταν βέβαια Χριστιανός, οὔτε καν Ἰσραηλίτης. Εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τὸν ὑπηρέτη του σὰν σὲ «ὄργανο καὶ κτῆμα ἔμψυχο», ὄχι ὅμως σὰν σὲ ἄνθρωπο. Ὁ ἑκατόνταρχος ὅμως φέρεται μ' ἓναν τρόπο ποὺ πολλοὶ σημερινοὶ «Χριστιανοὶ» θὰ τὸν ζήλευαν.

Ἀρρώστησε ὁ ὑπηρέτης του κι αὐτὸς δὲν ἀδι-αφόρησε. Τὸν ἔτρεξε σὲ γιατροὺς καὶ φάρμακα. Βλέπει πὼς δὲν γίνεται τίποτα. Τρέχει τότε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸν θερμοπαρακαλεῖ: «**Κύριε, ὁ ὑπηρέτης μου εἶναι στὸ σπίτι μου κατάκοιτος. Βασανίζεται τρομερά. Θεράπευσέ τον**». Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς παρακαλεῖ ὄχι γιὰ τὸ παιδί του, ἀλλὰ γιὰ τὸν δούλο του! Πὼς νὰ μὴν θαυμάσει κανεὶς τὴν πίστη του πρὸς τὸν Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλόανθρωπη στάση του γιὰ τὸν δούλο του; Ἔτσι, γίνεται δάσκαλος μερικῶν συνανθρώπων μας, ποὺ ἔχουν στὸ σπίτι τους κάποιον ἢ κάποια βοηθό. Νὰ μάθουμε ἀπὸ τὸν «ἐθνικὸ» ἑκατόνταρχο πὼς κι αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα, μὲ ἀνάγκη καὶ μὲ δικαιώματα. Πὼς αὐτοί, δὲν εἶναι «δούλοι» μας, γιὰ νὰ ξεσπᾶμε ἐπάνω τους. Ἀλλὰ εἶναι «**ἀδελφοὶ μας ἀγαπητοί**». Ποὺ κι αὐτοὶ «**ἠγοράσθησαν τιμῆς**», λυτρώθηκαν διὰ τοῦ «**τιμίου αἵματος**» τοῦ Κυρίου. Κι ὅτι ἀξίζουν τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἐκτιμῆσεώς μας. Κι ὅτι ἀκόμα πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε μὲ κατανόηση καὶ καλοσύνη.

Ὅλοι εἴμαστε ὑπηρέτες.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἄλλη ἀλήθεια ποὺ προβάλλει σήμερα μπροστά μας. Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς δὲν ἦταν μόνο «κύριος» ἀλλὰ καὶ «**ὑπὸ ἐξουσίαν**» τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Κι ἐμεῖς σήμερα, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, εἴμαστε ὑπηρέτες ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου μέσα στὴν κοινωνία μας!

Ὁ ἑκατόνταρχος ὅμως μὲ τὴν ὅλη στάση του ἀποδεικνύεται καὶ δούλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «**Κύριε**», τοῦ εἶπε, «**μὴν μπαίνης στὸν κόπο νὰ ἔλθῃς σπίτι μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ κάτω ἀπὸ τὴν στέγη μου**» (Λουκ. ζ' 6). ἔχει ἀπόλυτη βεβαιότητα καὶ συναίσθηση πὼς εἶναι «**δούλος τοῦ Θεοῦ**». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του «**δούλον Χριστοῦ**». Ἡ φράση αὐτὴ μπορεῖ νὰ μπεῖ στὸ στόμα ὅλων μας. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Λυτρωτὴς μας μᾶς ἐξαγόρασε «**ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ του αἵματι**» ἐπάνω στὸν Γολγοθᾶ, ἀπὸ τότε δὲν ἀνήκουμε στὸν ἑαυτό μας. Εἴμαστε «**δούλοι Χριστοῦ**». Θέλημά μας «**τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου**».

Τὸ νὰ εἶναι ὅμως ὁ Χριστιανὸς δούλος τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐλευθερία. Γιατὶ ὁ δούλος τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ ὁ ἀπελευθερωτὴς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅποιον ἐλευθερώσει ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὰ ἐλεύθερος. Γιατὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐκείνη ποὺ κυρίως ὑποδουλώνει τὸν ἄνθρωπο. «**Μέγα ὄντως ἀξίωμα**» νὰ εἶναι κανεὶς δούλος Κυρίου. Αὐτὸς «**οὐδενὸς ἄλλου καταδέχεται δούλος γενέσθαι**» τονίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Ἄς θυμόμαστε πάντοτε τὸν λόγο τοῦ Κυρίου: «**Ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν εἰμι ὡς ὁ διακονῶν**» καὶ «**ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν**» (Ματθ. κ' 28). Καὶ μὲ αὐτὸν ἄς ρυθμίζουμε τὴ ζωὴ μας καὶ τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς συνανθρώπους μας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Συνδέεσαι με τὸν Χριστό;

«Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: “Ὁ μὴ ὢν μετ’ ἐμοῦ κατ’ ἐμοῦ ἔστι, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ’ ἐμοῦ σκορπίζει” (Ματθ. ιβ’ 30). Γιατί ὁποῖος δὲν εἶναι μαζί με τὸν Χριστὸ εἶναι καὶ ἐναντίον του; Καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν συμμαχεῖ, δὲν συνεργάζεται μαζί του, σκορπίζει;...»

Τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Κύριος εἶπε ὕστερα ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ θεραπεία δαιμονισμένου ποῦ ἦταν συγχρόνως τυφλὸς καὶ κουφός. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ θαῦμα ἐνοχλεῖ τοὺς Φαρισαίους, γι’ αὐτὸ καὶ ἐπιχειροῦν νὰ τὸ διαστρέψουν. Τί λένε; Αὐτὸς δὲν βγάξει τὰ δαιμόνια παρὰ μετ’ ἐξουσίας καὶ τὴ δύναμιν τοῦ Βεελζεβούλ, τοῦ ἄρχοντα τῶν δαιμονίων.

Μπροστὰ σ’ αὐτὴ τὴ διαστροφή, τῶν πωρωμένων Φαρισαίων, ὁ Κύριος τοὺς τονίζει, πὼς στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Σατανᾶ ὑπάρχουν μόνο δύο παρατάξεις. Δὲν μπορεῖς νὰ ὑπηρετεῖς τὸν Θεὸ καὶ τὸν Διάβολο. Ἡ θὰ εἶσαι μετ’ ἐξουσίας καὶ ἐναντίον Του. Ἡ θὰ συνεργάζεσαι μετ’ ἐξουσίας καὶ ἐναντίον Του. Ἡ θὰ σκορπίζεις μετ’ ἐξουσίας καὶ ἐναντίον Του. Μὲσιν λύση καὶ ὁποιοσδήποτε συμβιβασμὸς εἶναι ἀδύνατος. Οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν κάνει τὴν ἐπιλογὴν τους. Ἄρνούμενοι νὰ συμπράξουν μετ’ ἐξουσίας, εἶχαν συνταχθεῖ μετ’ ἐξουσίας τοῦ ἐχθροῦ.

* * *

Λοιπὸν, δὲν χωραεὶ χλιαρότητα ἢ οὐδετερότητα στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ Κύριός μας ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ εἰλικρινὰ θέλουμε νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Θέλει ἀληθινὸς μαθητὴς καὶ ὄχι οὐδετερόφιλος παρατηρητὴς. Ἡ εἶσαι μαχητὴς στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ δὲν εἶσαι τίποτα. Δὲν θέλει νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε σὰν ἄβουλο καὶ ἀνεύθυνο κοπάδι. Ζητᾶει θερμοὺς καὶ δυναμικοὺς ἐργάτες. Τοὺς χλιαροὺς «πιστοὺς» λέει, πὼς θὰ τοὺς ἐμέσει. Ἀπαιτεῖ νὰ Τὸν ἐκλέξουμε ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα, συνειδητὰ καὶ ὑπεύθυνα. Δὲν θέλει ἀσυντακτες μάζες, ὄχλο. Θέλει αὐτοὶ ποῦ Τὸν ἀγαποῦν νὰ ξέρουν γιατί Τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ Τὸν ἀγαποῦν μετ’ ἐξουσίας τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς τους.

Ἐμεῖς ποιὰ θέση ἔχουμε πάρει ἀπέναντί Του; Οἱ σχέσεις μας μαζί Του εἶναι μιὰ ἀπλὴ συνήθεια ἢ μιὰ προσωπικὴ πεποίθηση ποῦ μᾶς ἔχει κοστίσει σὲ κόπο καὶ ἀγάωνα;

Εἶναι ἕνας πολῦτιμος θησαυρός, ὁ ποῦ ἀκριβός, ποῦ τὸν κρατᾶμε ζηλότυπα ἢ εἶναι κάτι ἀδιάφορο ποῦ καὶ ἂν τὸν χάσουμε δὲν θὰ μᾶς πολυκοστίσει;

Εἶναι μιὰ ἀνεκτίμητη ἀνακάλυψη, ποῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ μας, ποῦ ἀνανεώνεται καὶ πλουτίζεται κάθε μέρα ἢ μιὰ ἀπλὴ συνήθεια;

Εἶναι ἕνα ὀλόψυχο δόσιμο, μιὰ ἀγάπη θερμὴ, κάτι τὸ ἀναντικατάστατο, ποῦ μετ’ ἐξουσίας δὲν τὸ ἀνταλλάσσουμε καὶ μετ’ ἐξουσίας δὲν τὸ ἀποχωριζόμαστε; Βρίσκουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας

οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;» (Ρωμ. ν’ 35). Ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ; Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ φλογεροῦ Ἀποστόλου: Κανένας ἀπολύτως. Οὔτε θλίψην οὔτε μεγάλην στενοχώρια οὔτε διωγμὸς ἢ πείνα ἢ γύμνια ἀπὸ ἔλλειψιν ρούχων ἢ μάχαιρα ποῦ μᾶς ἀπειλεῖ. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη μᾶς κρατᾶει ἀναπόσπαστα συνδεδεμένους μαζί Του. Τὸ ζοῦμε; Συγκινεῖ καὶ συγκλονίζει καὶ τὴ δικὴ μας ὑπαρξιν; Ποιὰ εἶναι ἡ δικὴ μας τοποθέτησις ἀπέναντι στὰ μεγάλα αὐτὰ ἐρωτήματα;

Πρέπει κι ἡμεῖς νὰ κάνουμε ἕνα ξεκαθάρισμα. Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ὀλότητα. Ἡ τὸν δεχόμεστε ὡς σύνολο ἢ τὸν ἀπορρίπτουμε. Μεσαῖες λύσεις δὲν ὑπάρχουν. Δὲν διαλέγουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει καὶ ἀφήνουμε ὅ,τι δὲν μᾶς βολεύει. Ὁ κίνδυνος τῆς ὀλιγάρεϊας εἶναι φανερός καὶ δημιουργεῖ τὴν ψευδαίσθησις τῆς αὐτάρκειας. Μᾶς παραπλανᾷ μετ’ ἐξουσίας καὶ ἀπατηλὴ θρησκευτικὴ ἀντιθέτα μετ’ ἐξουσίας τὸν πρωτοχριστιανικὸν ἠρωισμόν, ποῦ τὰ ἔπαιζε ὅλα γιὰ ὅλα, σήμερον ἀπουσιάζει συχνὰ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τῆς παρησίας, τῆς ὁμολογίας.

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις, ποῦ μαρτυρεῖ ἔλλειψιν δυναμικῆς πνευματικῆς ζωῆς, εἶναι φανερὴ στὴς ἡμέρες μας. Σὲ συζήτησις στὸν πανεπιστημιακὸν κῶρον, ἀκούστικαν ἀπόψεις καταλυτικῆς τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών. Πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς, μετ’ ἐξουσίας ὑποτίθεται, ἀκολούθησε τὴν τακτικὴν τῆς δειλίας καὶ τοῦ συσχηματισμοῦ. Ἡ αἰτία; Ὁ φόβος νὰ βρεθεῖ στὸ περιθώριον ὑποστηρίζοντας ἀρχές. Κάτι τέτοιο θὰ τὸν τρόμαζε. Τὸ περιθώριον χειρότερον καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, εἶπε. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν θὰ πῆγαινε ποτε ἀντίθετον στὸ ρεῦμα, γιὰ νὰ μὴ βρεθεῖ στὸ περιθώριον, «**ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγος γέννηται**» (Ἰωάν. θ’ 22).

Εἶναι φανερόν, πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν «συνάγουν» μετ’ ἐξουσίας τὸν Χριστόν. Σκορπίζουν. Σκορπίζουν ἀρχές, ἰδανικά, ἀξιοπρέπεια. Σκορπίζονται οἱ ἴδιοι ὡς ἄνθρωποι, ὡς προσωπικότητες. Γιατὶ ὅσοι δὲν πηγαίνουν ἀντίθετον στὸ ρεῦμα, τοὺς παίρνει τὸ ρεῦμα. Καὶ ὅσοι τρέμουν τὸ περιθώριον, ἔχουν μπεῖ κιόλας στὸ περιθώριον. Ἀνάξιοι γιὰ ἡγέτες ἀφήνουν ἀνυπεράσπιστες τὴς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος, γιὰ νὰ εἰσορμήσει ἀνεμπόδιστος ὁ βαρβαρισμὸς.

Καιρὸς οἱ ἀσυνθηκολόγητες μετ’ ἐξουσίας τὴν ὑποκρισίαν ψυχῆς νὰ ὑψωθοῦν στὰ μέτρα ποῦ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ κρισιμότητα τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ ἀναλάβουν τὴν ἡγετικήν τους ἀποστολήν. Ἀντίθετον στὸ ρεῦμα. Διότι, χωρὶς ἀμφιβολία, «**ὁ μὴ συνάγων μετ’ ἐμοῦ σκορπίζει**».

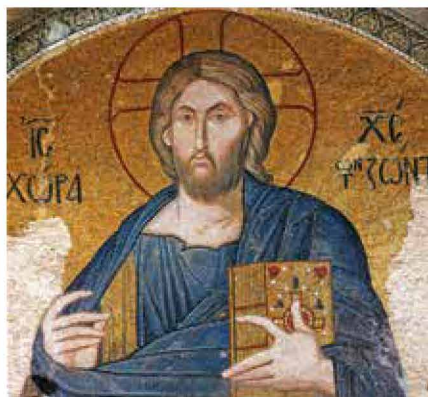
Τὸ προσκλητήριο τῆς ἀγάπης Του

Ποιὸς φιλόστοργος πατέρας δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ παιδιά του; Ποιὸς δὲν κάνει τὸ πᾶν γιὰ τὴν πρόοδό τους, τὴν ἐπιτυχία τους στὴ ζωὴ; Παύουν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμή, νὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀδιάκοπο ἀντικείμενο τῆς στοργῆς του; Ἀκόμα καὶ ὅταν φθάσουν στὸ ἔσχατο σημεῖο καταπτώσεως τὰ ἐγκαταλείπει; Μὰ τότε πῶς πολὺ πονεῖ καὶ φροντίζει περισσότερο. Ἄν κάτι τέτοιο ἰσχύει στοὺς ἀνθρώπους ἀκόμα πῶς πολὺ ἔχει τὴν ἐφαρμογὴ του στὸν οὐράνιο Πατέρα. Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τὸ χαρακτηριστικὸ γνωρισμὰ Του. «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν**» (Ἰωάν. δ' 8). Καὶ ἡ ἀπειρη ἀγάπη Του ἀγκαλιάζει ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ οὐράνιου Πατέρα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου δὲν κάνει ἐξαιρέσεις, δὲν τοποθετεῖ σύνορα.

Ἡ διακήρυξη τῆς παγκοσμιότητας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι καλεσμένος στὴ σωτηρία καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι «**ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου**» (Ἰωάν. δ' 42), «**ὁ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζῶν διδοὺς τῷ κόσμῳ**» (στ' 33), προσφέρει τὴν σάρκα Του «**ὕπερ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς**» (στ' 51). Διότι ὁ Θεὸς «**οὕτως ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον**» (γ' 16).

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει τὸ προσκλητήριο τῆς ἀγάπης Του σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: «**Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς**» (Ματθ. ια' 28). Προσκαλεῖ ὅλους τοὺς διψασμένους, ἀπὸ τὴν κατάξερη ἔρημο τῆς ἁμαρτίας, νὰ πᾶνε κοντὰ Του, γιὰ νὰ πιοῦν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς καὶ νὰ σβήσουν τὴ βασανιστικὴ τους δίψα (Ἰωάν. ζ' 37). Τὸ προσκλητήριο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης δὲν ἀποκλείει κανένα. Στοὺς Ἰουδαίους κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας καὶ τοὺς γεμίζει μὲ θαύματα, ἂν καὶ γνωρίζει τὴν ἀχαριστία καὶ τὰ ἐξοντωτικὰ σχέδιά τους.

Πόση τρυφερότητα, ἀγάπη καὶ στοργὴ κρύβει ἐκεῖνη ἡ προσφώνησή Του στὴν Ἱερουσαλήμ, «**τὸ κέντρο τῆς μαιφονίας**!» «**Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὄν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτοῖς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε**» (Ματθ. κγ' 37). Παρ' ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου ἐναντίον τῶν προφητῶν καὶ τὸ μελετημένο ἐναντίον μου ἔγκλημα,

δὲν ἔπαυσα οὔτε στιγμή νὰ σὲ σκεπάζω μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ νὰ ποθῶ τὴ σωτηρία σου.

Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ ὅπως τονίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «**Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν**» (Α' Τιμοθ. β' 4). Καὶ αὐτὴ τὴν θέληση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία ὅλων τὴν εἶχε γνωρίσει ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἐμπειρία. Τί ἄλλο ἀπὸ τὴν

σφοδρὴ ἐπιθυμία τοῦ οὐράνιου Πατέρα γιὰ τὴν ἐπιστροφή «**ἀπὸ σκότους εἰς φῶς**» (Πράξ. κοτ' 18) μιᾶς ψυχῆς, μετέστρεψε ἓνα διώκτη πνεόντα «**ἀπειλῆς καὶ φόνου**» (Πράξ. θ' 1) σὲ φλογερὸ Ἀπόστολο;

Γιατί ἄλλο ἦλθε ὁ καλὸς Ποιμένας στὴ γῆ; Γιατί ἔγινε ἄνθρωπος; Γιατί κήρυττε καὶ θαυματοουργοῦσε τρία ὀλόκληρα χρόνια; Γιατί «διπλῆθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου»; (Πράξ. ι' 38). Γιατί «**ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός**»; (Λουκ. ιθ' 10). Ὁ ἴδιος μᾶς παρουσίασε τὴν γεμάτη

Ἡ διακήρυξη τῆς παγκοσμιότητας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι καλεσμένος στὴ σωτηρία καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

στοργὴ παραβολὴ τοῦ χαμένου προβάτου, γιὰ νὰ καταλήξει, ὅτι θέλημα τοῦ οὐράνιου Πατέρα εἶναι νὰ σωθοῦν ὅλοι. Ἄν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, δὲν σημαίνει πῶς δὲν ὑπάρχει θέληση σωτηρίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Σημαίνει ὅτι ἀντιδρᾷ ὁ ἄνθρωπος.

«Ὁ Θεὸς φωτίζει κάθε ἄνθρωπο. Οἱ σωστικὲς καὶ φωτιστικὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης πέφτουν ζωογόνες σὲ ὅλους. Ἄν ὅμως μερικοὶ πεισματικά κλείνουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ δὲν θέλουν νὰ δοῦν τὴς ἀκτίνες τοῦ θείου φωτός, ἢ τύφλωσή τους δὲν ὀφείλεται στὸ φῶς, ἀλλὰ στὴν πονηρία καὶ κακία τους, ποὺ τοὺς κάνει νὰ στεροῦνται μιὰ τέτοια δωρεά. Διότι ἡ χάρη προσφέρεται σὲ ὅλους. Κανένα δὲν περιφρονεῖ. Οὔτε Ἰουδαῖο ἢ Ἑθνικὸ οὔτε βάρβαρο οὔτε Σκῆθη οὔτε ἐλεύθερο οὔτε δοῦλο οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα οὔτε ἠλικιωμένο οὔτε νέο. Σὲ ὅλους προσφέρει ποικίλες εὐκαιρίες χωρὶς διακρίσεις, ἀπονέμοντας τὴν ἴδια τιμὴ», γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω

ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας·

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΓ. 630 ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ε' 14-19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. γ' 8-15

οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡμῖν μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. ὅς ἐάν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

ΦΩΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

Ἀποστολὴ τῶν Χριστιανῶν εἶναι νὰ φωτίζου. Οἱ πιστοὶ εἶναι φῶτα «τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων», τῶν ἀνθρώπων μέσα στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς. Ὁ Κύριος τὸ τόνισε: **«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»**. Κάποτε βρίσκονταν καὶ οἱ ἴδιοι στὸ σκοτάδι. Ἄλλαξαν ὅμως ὅταν ἀντίκρισαν τὸ **«Φῶς τοῦ κόσμου»** καὶ τὸ δέχθηκαν. Μετανόησαν καὶ ἀνταποκρίθηκαν στὴν κλήση τῆς νέας ζωῆς. Ἦταν **«ποτέ σκοτός, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ»** (Ἐφεσ. ε' 8).

φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης σας». Γιατὶ ἂν **«τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;»** (Ματθ. στ' 23).

Τὸ φωτεινὸν τέρμα.

Τὰ παιδιὰ τοῦ φωτός, οἱ υἱοὶ τῆς ἡμέρας, ποὺ ἔχουν συνεχῆ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸ τῶν φώτων, κατευθύνονται σ' ἓνα ὀλοφώτεινο τέρμα. Ἀφοῦ

Ἡ φωτεινὴ πορεία.

Σκοπὸς τοῦ πιστοῦ Χριστιανοῦ εἶναι νὰ περπατεῖ μέσα στὸ φῶς. Εἶναι ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ φωτεινὴ πορεία, δηλαδὴ ἡ ἐνάρετη ζωὴ. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτό;

Πρῶτα-πρῶτα μὲ τὴν πίστη. Πίστη στὸ Φῶς τὸ μεγάλο καὶ αἰώνιο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅταν τὸν ἀναγνωρίζῃ ὡς Κύριο καὶ Θεὸ του πάντοτε. Καὶ τὴν Κυριακὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν Δευτέρα. Ὅταν ὑπακούει στὸ θέλημά Του καὶ ὅταν δὲν τοῦ κοστίζει, ἀλλὰ καὶ τότε ποὺ ἀπαιτοῦνται θυσιές. Τότε γίνεται καὶ αὐτὸς φωτεινός. Ἐπειτα εἶναι ἀπαραίτητος ὁ φωτεινὸς ἐξοπλισμός. Ὁ Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἔχει φωτεινὰ ἔργα καὶ ἀρετὴ, οὔτε φωτίζεται οὔτε φωτίζει. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σ' αὐτὰ τὰ φωτεινὰ ἔργα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστη ἀναφέρει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα (Α' Θεσ. ε' 8). Μπορεῖ νὰ λέει κάποιος ὅτι εἶναι καλὸς Χριστιανός, γιατί πηγαίνει στὴν Ἐκκλησία, κάνει τὴν προσευχή του... Ὅμως ἂν δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἀγάπης, τότε **«γέγονεν πάντων ἔνοχος»**. Μπορεῖ μόνος του νὰ καυχίεται ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καλὸς κι ὅτι **«ἐν τῷ φωτὶ εἶναι»**. Μὰ ὅταν τὸν ἀδελφὸ του, τὸν πλησίον του, τὸν γείτονά του, τὸν συγγενῆ του, τὸν φθονεῖ, τὸν μισεῖ, τοῦ φέρεται μὲ σκληρότητα, δὲν θέλει νὰ τὸν δεῖ, δὲν τοῦ λέει «καλημέρα», αὐτὸς **«ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί»**. Γι' αὐτὸ ὁ παντογνώστης Θεὸς ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο καὶ βροντοφωνάζει: **«προσέχετε νὰ μὴ σβηστῇ τὸ φῶς σας, τὸ**

πιστεύουν καὶ ἀγαποῦν, μποροῦν καὶ νὰ ἐλπίζουν τὴν **«ἐλπίδα τῆς σωτηρίας»**. Ὁ Θεός, τὰ παιδιὰ Του ποὺ ζοῦν φωτεινά, ὄχι μόνον τὰ λυτρώνει ἀπὸ τὴν ὀργή, ἀλλὰ τὰ προορίζει **«εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»** (Α' Θεσ. ε' 9). Ὁ Χριστιανὸς ποὺ εἶναι παιδὶ φωτός, δὲν ἀνησυχεῖ ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ποὺ ἔζησαν τὴ ζωὴ τῆς νύχτας. Αὐτὸς γνωρίζει καλὰ πῶς ὅταν τελειώνει αὐτὸς ὁ ἐπίγειος δρόμος, ἀνοίγεται μπροστά του ἓνας ἄλλος, πιὸ σπουδαῖος. Ὁ δρόμος τῆς αἰωνιότητος. Αὐτὸ τὸ τέρμα εἶναι ἓνας τόπος ὀλοφώτος ποὺ τὸν διψαεῖ ἡ κάθε ψυχὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐχεται γιὰ κάθε παιδί της νὰ φθάσῃ **«ἐν τόπῳ φωτεινῷ»**. Εἶναι κατόρθωμα, μέσα στὴ φοβερὴ νύχτα τούτου **«τοῦ αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος»** νὰ κρατᾶς τὴ λαμπάδα σου ἀναμμένη, νὰ ζεῖς χριστιανικά. Δίνει ὅμως κουράγιο ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἦ σκέψη πῶς ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι τώρα στὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, στὴν πόλιν ποὺ τὴ φωτίζει ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ **«διήλθον διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος»**, τονώνει στὸν καλὸ ἀγώνα. Ζεσταίνει τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θὰ ἀνατελεῖ καὶ σὲ μᾶς.

* * *

Ναί. Ὅσοι εἶναι φῶτα τοῦ κόσμου, ὅσοι μὲ τὴν ἐνάρετη ζωὴ τους εἶναι **«υἱοὶ φωτός»** καὶ **«φωστῆρες ἐν κόσμῳ»**, αὐτοὶ δὲν θὰ σβήσουν ποτέ. Καὶ τότε ποὺ ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ καὶ ἡ σελήνη θὰ ἐκλείψῃ καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, καὶ τότε αὐτοὶ θὰ λάμπουν **«ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν»** (Ματθ. ιγ' 43).

«Καὶ προσκαλε-
σάμενος τοὺς δώδεκα
μαθητὰς αὐτοῦ ἔδω-
κεν αὐτοῖς ἐξουσίαν
πνευμάτων ἀκαθάρτων

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ι' 1-8

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιβ' 6-14

Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ
Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης
ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν.
Τούτους τοὺς δώδεκα
ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς

ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος,

παραγγείλας αὐτοῖς λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε».

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

«Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ...»

Ο ΚΥΡΙΟΣ μας, μεταξύ τῶν θαυμάτων ποὺ ἔκανε, ἔβγαζε θαυματουργικὰ καὶ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους. Αὐτὴ τὴν ἐξουσία ἔδωσε καὶ στοὺς δώδεκα μαθητὲς Του. Τοὺς ἔδωσε χαρίσματα πολλὰ καὶ ἐξουσίες μεγάλες. Τοὺς εἶπε: **«Σὰς δίνω ἐξουσία νὰ θεραπεύετε ἀρρώστους. Νὰ καθαρίζετε λεπρούς. Νὰ ἀνασταίνετε νεκρούς. Νὰ διώχνετε δαιμόνια»**. Ὑπάρχουν λοιπὸν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, τὰ δαιμόνια καὶ ὁ Κύριός μας ἤρθε στὴ γῆ **«γιὰ νὰ λύσει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»** καὶ νὰ καταργήσει τὸ κράτος του. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοί τους συνεχίζουν τὸ ἔργο αὐτοῦ Κυρίου μας.

* * *

Οἱ δαίμονες, ὅπως ξέρουμε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, εἶναι πνεύματα πονηρά. Πρὶν γίνουν δαίμονες, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ στὴν ἐπιστολή του ὁ ἀδελφόθεος Ἰούδας, ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄγγελοι ἀγαθοί. Ὅμως ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐπειδὴ ἔκαναν κακὴ χρῆσι τῆς ἐλευθερίας τους. Ἡ κακία τους λοιπὸν βρίσκεται ὄχι μέσα στὴ φύση τους, ἀλλὰ στὴν προαίρεσή τους, ὅπως ἐρμηνεύει τὴν πώση τους ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Μετὰ τὴν πώση τους ἀπέκτησαν σταθερὴ κλίση πρὸς τὴν πονηρία καὶ κάθε κακία. Εἶναι ἀμετανόητοι καὶ ἀντιστρατεύονται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι πράγματι ὁ διάβολος μισάνθρωπος καὶ θεομάχος. Ἀνεξάντλητα εἶναι τὰ τεχνάσματά του. Ἐκμεταλλεῦεται τὰ ἀδύνατα σημεῖα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Μὲ διαφορετικὸ τρόπο πολεμᾷ τὸν καθένα μας. Ἄλλοτε κρύβεται καὶ ἀποφεύγει νὰ φαίνεται γιὰ νὰ κάνει ἀνενόητος τὴν δουλειά του. Ἐπειδὴ εἶναι μισπτός, γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, γι' αὐτὸ κρύβει τὸν ἑαυτό του κάτω ἀπὸ μάσκες. Ἔτσι κατορθώνει νὰ ἔχει ἐπιτυχίες, σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοτε πάλι αἰφνιδιάζει ἢ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους μὲ

παράδοξους τρόπους, μὲ μαντεῖες καὶ προλήψεις, μὲ μαγεῖες καὶ δεισιδαιμονίες. Ἀνακατεύει τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμα, γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσει πρὸς εὐκολα. Χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ ὄνειρα σὰν μέσο γιὰ νὰ μᾶς ἐξαπατήσει. Καὶ δυστυχῶς βρίσκει πολλοὺς ἀφελεῖς ποὺ τὸν πιστεύουν.

Ἀλλὰ γιὰτί νὰ ὑπάρχει ὁ διάβολος; Γιὰτί τὸν ἀφήνει ὁ Θεὸς νὰ ταλαιπωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ μᾶς δίνουν σοφὲς ἀπαντήσεις οἱ ἅγιοι Πατέρες. Κατ' ἀρχὴν ἄς ἀκούσουμε τὸν ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο: **«Ὁ πειρασμός, γράφει, ὠφελεῖ κάθε ἄνθρωπο. Οἱ μὲν ἀγωνιστὲς πειράζονται γιὰ νὰ αὐξήσουν τὸν πνευματικὸ τους πλοῦτο, οἱ δὲ ἀμελεῖς γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ βλάπτουν. Ἐκεῖνοι, ποὺ βρίσκονται μακριὰ ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ νὰ πλησιάσουν πρὸς Αὐτόν. Οἱ δὲ φίλοι τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἔχουν παρρησία μπροστὰ Του»**.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔλεγε ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μπεῖ στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ χωρὶς πειρασμούς. **«Ὅσο μεγάλοι κι ἂν εἶναι οἱ πειρασμοί, ἐφ' ὅσον ποτὲ δὲν ξεπερνοῦν τὴν δύναμιν μας, μπορούμε νὰ τοὺς ὑπομείνουμε καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε νικηφόρα**.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει ἰδιαιτέρα αὐτὴ τὴν ἀποψη, προβάλλοντάς γιὰ παράδειγμα τὸν Ἰώβ: **«Ὅταν λείει κανεὶς γιὰτί ἄφησε ὁ Θεὸς τὸν διάβολο νὰ μᾶς πειράζει; Νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς: Γιὰτί ὅσους ἔχουν ζύπνιο νοῦ καὶ προσέχουν, ὄχι μονάχα σὲ τίποτε δὲν τοὺς ἔβλαψε, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠφέλησε. ...Ὅπως ἐκείνον τὸν ἐνάρετο ἄνθρωπο, ποὺ μεγαλύτερο κέρδος ἔβγαλε ἀπὸ τὸν πόλεμο μὲ τὸν διάβολο...»** Ἐλαμψε ἢ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀρετὴ του. Ἐγίνε καὶ ὑπόδειγμα ὑπομονῆς γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Γι' αὐτὸ, ἀγρυπνεῖτε, μᾶς λείει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Φυλάξτε τὰ παιδιὰ σας. Συνδέστε τα μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του. Κι ἂν παρασύρθηκε τὸ παιδί σας, μὴν ἀπελπίζεσθε. Εἶναι πρὸς δυνατός ὁ Χριστός.

Οὐσία ἢ τυπολατρία;

Ἐνα πνευματικὸ ἀνάστημα πρώτου μεγέθους μᾶς προβάλλει τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ Ἐκκλησία μας. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο τὸν ἀγιορείτη, τὴν μνήμη τοῦ ὁποίου εὐορτάζουμε στὶς 14 Ἰουλίου. Ἐντύπωση κάνει τὸ ἀφυπνιστικὸ τοῦ σάλπισμα κατὰ τοῦ νεκροῦ τυπικισμοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας. Πρόκειται γιὰ τὴν πιδὸ μεγάλη ἀπειλὴ στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ. Μὲ τὸ καθαρὸ μάτι τῆς ψυχῆς του βλέπει ὅτι πολλοὶ ἀστοχοῦν στὸν δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ στὸν Χριστό. Ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν προσέχουν μιὰ ὑπουλη παγίδα ποῦ εἶναι στημένη στὸν δρόμο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Καὶ ἡ παγίδα αὐτὴ ὀνομάζεται τυπολατρία καὶ ὑποκρισία.

Πολλοί, δηλαδή, Χριστιανοὶ ἱκανοποιοῦνται σὲ μερικὲς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις εὐσέβειας ποῦ δὲν ἀγγίζουν τὴν καρδιὰ καὶ δὲν μεταμορφώνουν τὴν ζωὴ. Δὲν προχωροῦν νὰ συλλάβουν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς ποῦ εἶναι **«ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου»** (Α΄ Τιμόθ. α΄ 5). Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἅγιος Νικόδημος μιλάει συγκεκριμένα: «Εἶναι πολλοὶ ὅπου λέγουν ὅτι ἡ τοιαύτη ζωὴ καὶ τελειότης στέκεται εἰς τὰς νηστειάς, ἀγρυπνίας, γονυκλισίας, χαμαικοιτίας καὶ ἄλλας παρομοίας σκληραγωγίας τοῦ σώματος. Ἄλλοι πάλι λέγουσι, πὼς στέκεται εἰς τὰς πολλὰς προσευχὰς καὶ μακρὰς ἀκολουθίας. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ νομίζουν, πὼς ἡ τελειότης στέκεται ὀλοκλήρως εἰς τὴν νοερὰν προσευχήν, εἰς τὴν μοναξιάν καὶ ἀναχώρησιν...»

Φυσικὰ ὁ ἅγιος Νικόδημος δὲν περιφρονεῖ τὰ μέσα αὐτά. Τὰ ἀξιολογεῖ. Καὶ ἐδῶ φαίνεται ἡ εὐρύτητα τῆς σκέψεώς του. Ἐχει τὴν τόλμη νὰ διακηρύξει, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, ἂν δὲν ἔχουν τὸ ἀνάλογο ἀντίκρισμα, ἂν δὲν ἐξαγιαζοῦν τὴ ζωὴ μας, κατανοῦν

ἐξωτερικὲς μορφὲς εὐσέβειας καὶ ξεπέφτουν στὸν τυπικισμό. **«Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκειται»** (Ματθ. 13΄ 33).

Γράφει στὸ βιβλίον του «Ὁ ἀόρατος πόλεμος»: «Αἱ ρηθεῖσαι (ποῦ ἀναφέρθηκαν) ὅμως ἀρεταὶ ἡμποροῦν νὰ προσεξήσουν εἰς ἐκείνους ὅπου βάλουν ὄλον τοὺς τὸ θεμέλιον εἰς αὐτὰς περισσοτέραν βλάβην ἀπὸ τὰς φανερὰς ἀμαρτίας. Ὅχι ἐξ αἰτίας αὐτῶν (διότι ὅλες εἶναι ἀγιότατες), ἀλλὰ ἐξ αἰτίας ἐκείνων ποῦ τὰς μεταχειρίζονται, ἐπειδὴ αὐτοὶ προσέχοντες εἰς αὐτὰς μόνον, ἀφήνουν τὴν καρδιὰ τοὺς νὰ τρέχη εἰς τὰ θελήματα τὰ ἰδικὰ τῶν καὶ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος βλέποντάς τοὺς, πὼς βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἴσκιαν στράταν τοὺς ἀφήνει ὄχι μόνον νὰ ἀγωνίζονται μετὰ καρᾶς εἰς αὐτοὺς τοὺς σωματικοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ ἐκτείνωνται, κατὰ τὸν μάταιον λογισμόν τοὺς, καὶ ἕως εἰς τὰς παρειφᾶς τοῦ Παραδείσου. Ὅθεν καὶ νομίζουν οἱ τοιοῦτοι πὼς ὑψώθησαν ἕως τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ πὼς αἰσθάνονται τὸν Θεὸν μέσα τοὺς...»

Πραγματικὸ μαστίγωμα κατὰ τῆς τυπολατρίας καὶ τῆς ὑψηλοφροσύνης. Ἐτσι μιλάει ὁ ἅγιος μοναχὸς ποῦ ἐρευνᾷ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καὶ φυλάγεται ἀπὸ τὶς καμουφλαρισμένες παγίδες τοῦ Πονηροῦ. Γνωρίζει καλά, πὼς ὅπου ὑπάρχει ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις εὐσέβειας καὶ τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἐκεῖ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τοὺς ποικίλες ἐκδηλώσεις ὑποκρισίας. Νὰ πὼς ἐκφράζεται γιὰ τοὺς ἀσυνεπεῖς καὶ ἀντιφατικοὺς αὐτοὺς Χριστιανοὺς:

«Εἰς πόσα σφάλματα εἶναι περιπλεγμένοι οἱ τοιοῦτοι καὶ πόσον μακρὰν εἶναι ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν τελειότητα ἡμπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ καθένας ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἥθη τοὺς. Διότι αὐτοὶ θέλουν νὰ προτιμῶνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς κάθε πρᾶγμα. Εἶναι ἰδιορρυθμοὶ καὶ ἰσχυρογνώμονες εἰς κάθε τοὺς θέλημα. Εἶναι τυφλοὶ μὲν εἰς ὅλα τὰ ἰδικὰ τοὺς, ἐπιμελεῖς δὲ ἐξεταστὰ εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, ἐὰν τοὺς ἐγγίση τις ὀλίγον εἰς τὴν ματαίαν ὑπόληψιν τῆς τιμῆς, ποῦ αὐτοὶ νομίζουν πὼς ἔχουν, καὶ ποῦ θέλουν νὰ τοὺς ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι ἢ ἐὰν τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἐκείνες τις εὐλάβειες καὶ τις ἀρετὲς ποῦ μεταχειρίζονται (ὁ Θεὸς φυλάξοι!) εὐθὺς συγχύζονται, εὐθὺς ἀνάπτουν ὄλοι ἀπὸ θυμὸν καὶ γίνονται ἐξάλλοι.»

Καὶ καταλήγει μὲ τοὺς εὐσεβοφανεῖς αὐτοὺς Χριστιανοὺς ποῦ **«ἔχουν τὸ ἐξωτερικὸ σχῆμα τῆς εὐσεβείας, ἀλλὰ ἀρνοῦνται τὴν δύναμή της»** (Β΄ Τιμοθ. γ΄ 5): «Ὅθεν εἶναι φανερόν, πὼς εὐρίσκονται εἰς μεγάλον κίνδυνον... Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταστρέψῃ ἄλλος τοὺς τοιούτους, πάρεξ μιὰ ξεχωριστὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Διότι εὐκολώτερον μετατρέπεται εἰς τὸ καλὸν ὁ φανερὸς ἀμαρτωλὸς, παρὰ ὁ ἀπόκρυφος καὶ σκεπασμένος μὲ τὸ κάλυμμα τῶν φαινομένων ἀρετῶν.»

ZΩΗ

Ἐκδόσεις: Ἐκδόσεις Θεολόγων ἢ «ZΩΗ» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ (10 €) μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐξῆς τρόπους:

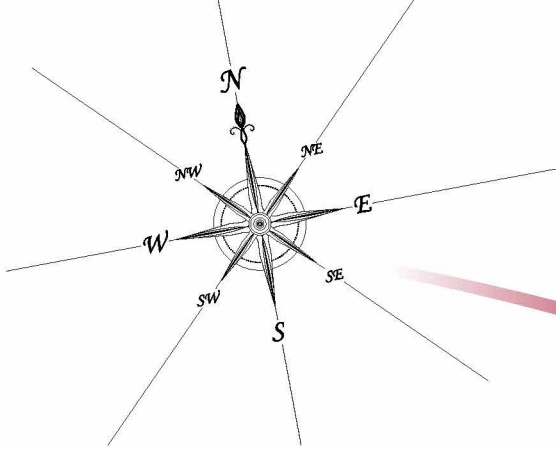
- Μὲ κατάθεση στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποῦ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότητα ὑπ' ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZΩΗ». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ (ZΩΗ)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ZΩΗ» (Καρύτση 14, Ἀθήνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ: **Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα**
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ἔντυπο ταχυπληρωμῆς ποῦ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὅσους ἔχουν ὀφειλὴ
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ (Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνση μὲ ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπους συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ κῶβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον μὲ κατάθεση στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ (1547 - 1622)

6

Θύελλα μέσα στη θύελλα

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή του ανθρώπου που σηματοδοτούν την πιο ψηλή κορφή της άντοχης του, της Πίστης του, του αποθεματικού σε ψυχικές και ήθικες δυνάμεις. Συμβαίνει δηλαδή ό,τι με τον ορειβάτη που, ενώ ανεβαίνει και νομίζει, ότι έφτασε στην κορφή που στόχευε, ξαφνικά ανακαλύπτει, ότι πιο ψηλά μια άλλη τον προσκαλεί κι έπειτα μια άλλη, και μια άλλη.

Όρειβάτης δεινός της πνευματικής ζωής ο Άγιος Διονύσιος, ο Ήγούμενος της Παναγίας της Αναφωνήτριας, πολλές κορφές κατέκτησε από δοκιμασία σε δοκιμασία, από κατατρεγμό σε κατατρεγμό. Κι όταν καταλάγιαζε ένας πόνος, ένας άλλος, πιο δυνατός αυτός, έθετε σε δοκιμασία την άντοχό του. Κι αυτός, όρθος πάντα, φορώντας την πανοπλία του πνεύματος.

Νίκησε την πρόκληση της εποχής του, γύρισε την πλάτη, άρχοντόπουλο αυτός, στην κούφια ζωή των άρχοντων του νησιού, αποδεδευσμένη από τα χρήματα και κάθε περιουσιακό στοιχείο, διάλεξε το στενό μονοπάτι της μοναχικής ζωής, δέχτηκε χωρίς γογγυσμό να γίνει Αρχιεπίσκοπος σ' έναν έρημο τόπο, την Αίγινα, αγαπήθηκε, αλλά και παραγκωνίστηκε επανειλημμένως στη γενέτειρά του, και νά, ήρθε η ώρα για άλλα παλαίσματα. Κι είναι από τα παλαίσματα που κανείς ποτέ δεν τα προγραμματίζει. Εισορμούν στη ζωή του ανθρώπου αιφνιδιαστικά, σαν θύελλα κι αλλοίμονο στον άνθρωπο, που θα τον βρει πνευματικά άστεγο.

Πρέπει να ήταν μια βραδιά ανάστερη. Ή βροχή κι ο άνεμος μαστίγωναν τις έρημιες γύρω από το Μοναστήρι και τα άστραπόβροντα τόνιζαν το απειλητικό αυτό σκηνικό.

Από νωρίς οί μοναχοί της Αναφωνήτριας είχαν τελειώσει το απόδειπνο κι είχαν βάλει το μεγάλο μάνταλο στη μεγάλη καστρόπορτα του Μοναστηριού. Καθένας τράβηξε για το κελί του να αποσώσει την προσευχή του.

Ξαφνικά μέσα στον όρυμαγδό της καταιγίδας και το ούρλιαχτό του ανέμου, γερό βροντοκόπημα στην πόρτα του Μοναστηριού ξεχωρίζει ο Άγιος. Για μια στιγμή αμφιβάλλει, αν άκουσε καλά. Ίσως να 'ταν απόηχος από καμμιά μακρυνή βροντή. Μά το βροντοκόπημα επίμονο δευτέρωσε στην έξωπορτα του Μοναστηριού!

Τώρα ο Ήγούμενος δεν αμφιβάλλει. Έκει έξω κάποιος άνθρωπος ζητάει να του ανοίξουν. Τέτοια ώρα όμως και με τέτοιο καιρό!... Μά ναί, με τέτοιο καιρό κάποιος ξώμαχος που τον βρήκε ή θύελλα, κάποιος

βοσκός ίσως, σπρωγμένος από κάποια ανάγκη ζητάει καταφύγιο ή βοήθεια, από που άλλου; Από το φιλόξενο Μοναστήρι της Αναφωνήτριας.

Τρέχει σαν βολίδα, άψφωπώντας τη βροχή και τον άνεμο, φτάνει στην έξωτερική πόρτα της Μονής, ξεσέρνει το μάνταλο και βρίσκεται μπροστά σ' έναν άνθρωπο.

Δεν είναι που στάζει από τη βροχή από κορφή ως τα νύχια. Είναι άγριεμένο το βλέμμα του και σκοτεινό. Ο τρόμος έχει περάσει πάνω από το πρόσωπο κι έχει αφήσει τα σημάδια σε κάθε ρητίδα, κάτω από τα μάτια, στο μέτωπο, παντού. Κι ή φωνή, ούρλιαχτό: - Βοήθεια!

Παραμερίζει τον Ήγούμενο και όρμαίει μέσα στην αύλη πρώτος αυτός.

Νά κρύψει ένα φονιά που τον κυνηγούν τ' αποσπάσματα. Ένας λόγος είναι. Θύελλα ξεσπκώνει στην ψυχή του και μόνη ή σκέψη. Θύελλα... Κι ή άλλη θύελλα έξω δεν λείει να κοπάσει...

Συντίθεται μια τρομερή σκηνογραφία. Μέσα στο κελί ο Άγιος δεν έχει πια καμμιά άμφιβολία ότι ο άγνωστος που 'ναι σωριασμένος εκεί μπροστά στα πόδια του είναι φονιάς. Που τον κυνηγούν... Που ζητάει να τον κρύψει...

Τί ζητάει ο φονιάς από τον Άγιο; Νά τον κρύψει, να τον φυγαδεύσει ίσως, να έμποδίσει δηλαδή τη Δικαιοσύνη να κάνει τη δουλειά της; να παρέμβει στη διάπραξη ενός φόνου. Το δίλημμα είναι φοβερό. Ο χρόνος πιέζει. Ο φονιάς έκλιπαρεί τον Άγιο για εύσπλαχνία.

Πώς, μέσα απ' αυτή την πυκνότητα της στιγμής έπεσε σαν βροντή ανάμεσα στον Άγιο και στο φονιά το όνομα Κωνσταντίνος Σιγούρος; Όστε τούτος έδω ό φονιάς, τούτο το παγιδευμένο άγρίμι σκότωσε τον άρχοντα Σιγούρο, το δικό του μονάκριβο κι αγαπημένο άδελφό; Τον άδελφό, που ό άγιος Ήγούμενος του είχε αφήσει όλη τη γονική περιουσία και του 'χε αναθέσει σαν έργο να προστατεύσει τη μονάκριβη άδελφή Σιγούρα, να την προικοδοτήσει και να την αποκαταστήσει; Αυτόν, που σαν συνεχιστής της μεγάλης οικογένειας των Σιγούρων την εκπροσωπούσε έπάξια, άρχοντας του τόπου, δυνατός με την έπιρροή του, πλούσιος κι ευτυχισμένος μέσα στη γενιά του. Ήταν άληθεια. Αυτόν είχε σκοτώσει τούτος ό κυνηγημένος φονιάς, που γονατιστός του ζητούσε να τον κρύψει, να τον σώσει.

(Συνεχίζεται)

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἡ ἐπικαιρότητα μᾶς δίνει ὅλο καὶ νέες ἀφορμὲς νὰ προβληματιζόμεστε μὲ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ σημερινὸ σχολεῖο. Τὴ μιὰ εἶναι, ὅπως πρόσφατα, τὰ ἀποτελέσματα τῶν Πανελλαδικῶν, ποὺ γεννοῦν εὐλογο προβληματισμὸ γιὰ τὶς χαμηλὲς ἐπιδόσεις τῆς πλειοψηφίας τῶν ὑποψηφίων. Τὴν ἄλλη τραγικὰ περιστατικὰ ἐνδοσχολικῆς βίας, ποὺ ὀδηγοῦν ἀκόμα καὶ σὲ αὐτοκτονίες μαθητῶν καὶ μᾶς κάνουν νὰ «πέφτουμε ἀπὸ τὰ σύννεφα», ἀνακαλύπτοντας τὶς διαστάσεις ποὺ ἔχουν προσλάβει φαινόμενα “bullying” καὶ παραβατικότητας. Ἄλλοτε εἶναι οἱ ἐντονες ἀντιπαράθεσεις γιὰ θέματα ὅπως οἱ ἐξετάσεις τύπου PISA ἢ ἡ ἀξιολόγησι. Κάθε φορὰ ποὺ ἕνα τέτοιο θέμα βγαίνει στὴν ἐπικαιρότητα, συγκλονίζομαστε καὶ διαρρηγνύουμε τὰ ἱμάτιά μας. Ἀλλὰ αὐτὸ κρατᾷ γιὰ λίγο μόνο, μέχρι ἡ ἐπικαιρότητα νὰ στρέψει ἄλλοῦ τὸ βλέμμα καὶ τὴ σκέψη μας. Μοιάζουμε νὰ ἀποφεύγουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε πραγματικὰ τὸ πρόβλημα τῆς κρίσης τοῦ σημερινοῦ σχολείου. Δὲν ὠφελεῖ νὰ ὠραιοποιῶμε τὰ πράγματα καὶ νὰ κρύβουμε τὰ ἀδιέξοδα. Ἀλλὰ πρέπει ἐπιτέλους νὰ ἀντιληφθοῦμε καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι τὸ σχολεῖο ἀποτελεῖ καθρέφτη τῆς κοινωνίας μας. Ἄν ἔμεις ἐπιλέξαμε νὰ γκρεμίσουμε ἀρχὲς καὶ ἀξίες, σπηρίζοντας τὴ ζωὴ μας σὲ ἄλλα, σαθρὰ θεμέλια, ἔρχονται τὰ ἀδιέξοδα τοῦ σημερινοῦ σχολείου νὰ μᾶς δείξουν τὶς συνέπειες. Τὰ ἀδιέξοδα τοῦ σχολείου καθρεπτίζουν τὰ ἀδιέξοδα τῶν ἐπιλογῶν μας. Πόσο ὁμως ἔτοιμοι εἴμαστε νὰ τὸ ἀναγνωρίσουμε αὐτό;

Ο ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΣΥΜΒΟΛΟΥ

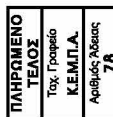
Οἱ εἰκόνες βανδαλισμοῦ καὶ ἐγκατάλειψης ἀπὸ τὸ ἔσω-τερικὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολη ἔχουν προκαλέσει παγκόσμιο προβληματισμὸ, ἂν ὅχι καὶ ἀποτροπιασμὸ. Ὁ κατήφορος ἄρχισε μὲ τὴ θλιβερὴ μετατροπὴ τὸ καλοκαίρι τοῦ 2020 σὲ τζαμί τοῦ παγκόσμιου συμβόλου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ μνημείου παγκόσμιας πολιτιστικῆς κληρονομίας τῆς UNESCO. Ἀρκετοὺς μῆνες τώρα βομβαρδίζομαστε μὲ εἰκόνας φθορᾶς ἢ καὶ βανδαλισμοῦ ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ, μὲ τὴν κατεστραμμένη Αὐτοκρατορικὴ Πύλη, παπούτσια σφηνωμένα στὶς ἐσοχές, ἀκόμη καὶ ἀνθρώπους νὰ ξύνουν τὸν σοβά, γιὰ νὰ πάρουν κάτι ὡς ἐνθύμιο. Καὶ αὐτὸ, τὴ στιγμὴ ποὺ παλαιότερα ἀπαγορευόταν ἀκόμα καὶ ἡ λήψη φωτογραφιῶν μὲ φλάς, γιὰ νὰ μὴ φθοροῦν οἱ τοῖχοι. Ἡ τουρκικὴ ἐφημερίδα *Τζουμχουριέ*, ποὺ ἔστειλε δημοσιογράφους στὴν Ἁγία Σοφία νὰ καταγράψουν ὅσα θὰ ἔβλεπαν, σημειώνει ὅτι ἀκόμα καὶ ἡ ὑγρασία ἀπὸ τὶς ἀνάσεις τοῦ πλήθους ποὺ συγκεντρώνεται στὸ ἔσωτερικὸ τῆς ἀρκεῖ, γιὰ νὰ προκαλέσει ἀνεπανόρθωτη ζημιὰ. Σὸκ προκαλεῖ μάλιστα ἡ ἐπιλογὴ τῆς ἐφημερίδας νὰ ἐπιγράψει τὸ ἄρθρο-ἀφιέρωμά της μὲ τὴ δυσσιώνη πρόβλεψη: *«Ἡ Ἁγία Σοφία δὲν θὰ δεῖ τὸ 2050»*. Ἐν τῷ μεταξύ... ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ἐρντογὰν ἀνακοίνωσε στὶς ἀρχὲς Μαΐου ὅτι τὰ νέα τουρκικὰ διαβατήρια, ποὺ ἀναμένεται νὰ εἶναι ἔτοιμα τὸν Αὐγουστο, θὰ φέρουν τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Σοφίας. Βανδαλισμὸς ἴσως καὶ αὐτὸ τοῦ μνημείου. Ἀλλὰ καὶ ντροπὴ, θὰ προσθέταμε, νὰ ἀνάγει κανεὶς σὲ σύμβολο τοῦ ἕνα μνημείου ποὺ δὲν ἔχει παρά, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, μὲ τὸ «δικαίωμα τῆς κατάκτησης»...

Η ΕΣΧΑΤΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ

Στὶς 20:00 ὥρα Ἑλλάδος τῆς Τετάρτης, 8 Ἰουνίου, ἐκτελέσθηκε μὲ θανατηφόρο ἔνταση στὶς φυλακὲς ὑψίστης ἀσφαλείας τῆς πόλης Φλόρενς τῆς Ἀριζόνα στὶς Η.Π.Α. ὁ 66χρονος Φράνκ Τζάρβις Ἄτγουντ, καταδικασμένος γιὰ τὴν ἀπαγωγή καὶ τὸν φόνο ἑνὸς 8χρονου κοριτσιοῦ τὸ 1984 – ἕνα ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἐπέμενε μέχρι τέλους ὅτι ἦταν ἀθῶος. Πέρα ἀπὸ ὅλες τὶς εὐλογες θεωρητικὲς –καὶ μεταφυσικὲς ἀκόμα– ἐνστάσεις ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ προβάλουμε ἀπέναντι στὴ θανατικὴ ποινὴ, ὑπάρχουν καὶ πρακτικὲς ἀπορίες, ὅπως, γιὰ παράδειγμα: Τί νόημα ἔχει ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς ἀνθρώπου σχεδὸν 40 χρόνια μετὰ τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο αὐτὸς καταδικάσθηκε, ἔχοντας περάσει ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα στὴ φυλακὴ; Ἐνα στοιχεῖο μὲ ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι ὁ 66χρονος Ἄτγουντ στὰ χρόνια τῆς κάθειρξής του ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ὁρθοδοξία μέσα ἀπὸ θρησκευτικὰ βιβλία ποὺ διάβαζε, βαπτίσθηκε χριστιανὸς ὀρθόδοξος μὲ τὸ ὄνομα Ἀντώνιος, βρισκόταν σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τοὺς σεβασμιώτατους μητροπολίτες Ναυπάκτου καὶ Λεμεσοῦ, καὶ ἕνα 24ωρο πρὶν τὴν ἐκτέλεσή του ἐκάρη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἐφραίμ. Δύο μέρες πρὶν τὴν ἐκτέλεσή του, ἔγραψε στὸν σεβασμιώτατο μητροπολίτη Ἱερόθεο: *«Φαίνεται ἀλαζονικὸ νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω καὶ νὰ ἀγκαλιάζω τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Νὰ 'ναι εὐλογημένο! Μὲ πολλὴ ἀγάπη ἐν Χριστῷ, Ἀντώνιος (ἕνας ἁμαρτωλός)»*. Καὶ στὴν τελευταία του δήλωσις πρὶν τὴν ἐκτέλεσή του εἶπε: *«Θέλω νὰ εὐχαριστήσω [...] πάνω ἀπ' ὅλα τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀδικὴ δικαστικὴ διαδικασίαν μὲ ὀδήγησε στὴ σωτηρία μου. Προσεύχομαι ὁ Κύριος νὰ μᾶς λυπηθεῖ ὅλους καὶ ὁ Κύριος νὰ μὲ λυπηθεῖ»*.

ΜΗΠΩΣ ΚΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΚΑΛΑ;

Εὐλόγους προβληματισμοὺς προκαλεῖ νέα ἔρευνα ποὺ δημοσίευσε τὸ BBC γιὰ τὶς αἰτίες θανάτων παιδιῶν καὶ ἐφήβων στὶς Η.Π.Α. τὸ 2020. Τὰ προηγούμενα χρόνια πρώτη αἰτία θανάτου νεαρῶν Ἀμερικανῶν ἦταν τὰ τροχαῖα. Τὸ 2020, γιὰ πρώτη φορὰ, τὰ τραύματα ἀπὸ πυροβόλα ὄπλα ξεπέρασαν τὰ τροχαῖα καὶ ἔγιναν ἡ πρώτη αἰτία θανάτου παιδιῶν καὶ ἐφήβων, σημειώνοντας αὐξησις κατὰ 29,5%. Σύμφωνα μὲ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ Κέντρο γιὰ τὸν Ἐλεγχό καὶ τὴν Πρόληψη Ἀσθενειῶν (CDC), περισσότεροι ἀπὸ 4300 νεαροὶ Ἀμερικανοὶ ἔχασαν τὴ ζωὴ τους μέσα στὸ 2020 ἀπὸ τραύματα ποὺ τοὺς προκάλεσαν πυροβόλα ὄπλα. Σύμφωνα μάλιστα μὲ ἔρευνα ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ τέλη Ἀπριλίου στὴν ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις *New England Journal Medicine*, τὸ τραγικὸ αὐτὸ στοιχεῖο γιὰ τὶς αἰτίες θανάτων παιδιῶν καὶ ἐφήβων ἐντάσσεται σὲ μιὰ συνολικὴ αὐξησις τῶν ἀνθρωποκτονιῶν κατὰ 33,4% ποὺ διαπιστώθηκε στὶς Η.Π.Α. σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο. Καὶ τὰ ἀνσυχητικὰ στοιχεῖα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Στὴν τρίτη θέση τῶν αἰτιῶν θανάτου παιδιῶν καὶ ἐφήβων, μετὰ τὰ τραύματα ἀπὸ ὄπλα καὶ τὰ τροχαῖα, βρίσκονται τὰ ναρκωτικὰ, μὲ τὰ περιστατικὰ θανάτου ἀπὸ ὑπερβολικὴ δόσις ναρκωτικῶν οὐσιῶν νὰ σημειώνουν μεταξὺ 2019 καὶ 2020 αὐξησις κατὰ 83,6%. Μήπως κατὶ δὲν πᾶει καθόλου, μὰ καθόλου καλά;

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσμοῦ 189
114 72 ΑΘΗΝΑ